

Люба Копоть

РОЗЛИТЕ

Фото Олени Крячко

MERIDIAN CZERNOWITZ
2025

*Тим, хто залишився, і тим, хто пішов
Моїм В. та А.*

2022

* * *

На 10-й день Бог покликав її до себе і пояснив:
«Якщо ти кожного дня плакатимеш, це не додасть йому сил.
І хоч би ви й були однієї касти та одної крові,
Він так ніколи й не дізнається, скільки в тобі
ніжності й любові».

Бог усе не міг вгамуватись і повторював раз у раз:
«Кінцівки спалених дерев валяються, світ погас».
На 13-й день він попросив набиратися ненависті й терпіння.
Бог не знає тебе, але добре знає твоє вистраждане коріння.

І скільки б ти не просила, і скільки б не біла поклони,
Нічого не змінять ненависть і грізні прокльони.
Скалічені душі, можливо, навіть зможуть колись ожити,
Якщо на зло, попри зневіру, до останнього
боротися і любити.

«Хочеш знати? Його руки зараз спрямовують
“стугну” прицільно.
Хоча я і Бог, та цієї ночі навіть мені неспокійно.
Убивай в собі розпач. Поступово. Бо тут я нічого не вдію».
Сонце прокидається. Одна його звістка випалює безнадію.

* * *

Любов чекала цього чоловіка з війни.
Запалювала свічки. Плела павутину із молитов.
Будувала з колючих дротів мости,
Із сумнівних мрій і трухлявих вологих дров.

І вогонь у домі поливала своїми слізьми,
Бо вірила, що від цього в її вікнах світитиме яскравіше.
Ніч була темна, наче кротова нора: ні дай, ні візьми.
Заглядала у прірву, всоте читала Ніцше.

Вона не боялася темряви. Але боялась відсутності його рук.
Її не лякали ані вибухи, ані постріли.
І навіть коли стояла під небом війни та розрух,
То називала його не Ісусом, але точно як одного з апостолів.

І коли небо сипалося градами на увесь її вигаданий світ,
І коли він чув голоси загиблих і тих, хто іще не помер,
Він знав: його дім там, де вона говоритиме уві сні.
А вона знала: він повернеться, буде поруч вівіки тепер.

* * *

Усе було так: вони собі жили у тихому домі одні.
Ранок пахнув як свіжовипечені хлібці та еклери.
Щовечора вона плакала, коли рахувала його хребці.
Ніч розповзалася стінами, як дешеві шпалери.

Вона, попри все, повторювала його ім'я. Тихо і гордо.
Й казала: «І навіть коли поміж нами стоятимуть зливи,
І навіть коли повітря нічне перетягуватиме
зашморгом горло,
Я з тобою буду щаслива. Завжди буду щаслива.

І я говорю тобі так, наче ця мова тільки моя.
І наче сама я придумала всі ці слова про любов.
І навіть коли затягуватиметься у вузол час, ставатиметься біда,
Я буду з тобою, завжди буду з тобою.

Я віритиму так, наче мене готували до цього усе життя.
Лежатиму на твоєму плечі, рахуючи ребра,
переживаючи заметілі».

Говорила так, як уміла говорити лише вона,
Ловлячи тіні дерев на його гарячому тілі.

* * *

Жовтень народжує барви нові,
Плодить види любові й тривоги.
Новий день для неї починається лиш тоді,
Коли вдосвіта ходить із пляшкою край дороги.

Наливає жінкам, що торгують теплим хлібом і медом,
Бездомним, які роздають за безцінь надію застрілу.
Каже: пийте, смертні, пийте за його ребра.
Пийте за його профіль і за його ніжну шкіру.

Запам'ятовуйте його зморшки й вимовляйте його ім'я.
Бійтесь його, як здичавілого звіра.
А ті жінки повторювали всі як одна:
«Нас може вивільнити хіба що віра.
Нас врятує хіба що його твердий голос,
Очистить усе від розпачу, тривоги та злості».

Усе, що я знаю про життя і це місто, каже,
я знаю від нього.

З його погляду, повного любові й млості.
З його розмов, які варто завжди пам'ятати,
Які записують у блокноти, розповідають іншим.

Жовтень розбиває його на окремі цитати.
Вона його прославляє своїм новим віршем.